

PETER SVETINA: O MROŽKU, KI SI NI HOTEL STRIČI NOHTOV

Nekje daleč na severu so v mestu na ledeni plošči živeli oče mrož, mama mrožka in sin mrožek. Mama mrožka je ravno kopala sina mrožka v morski kopeli. »No, še nohte ti moram postiči,« je rekla. »Ne, ne!« je vzkliknil mali mrožek. »Nohtov pa ne!«

...

»Ja kje si se pa potikal do zdaj? Že pol leta iščemo koga z dolgimi nohti, da bi brenkal na kontrabas, ker smo izgubili lok! Takoj te sprejmemo, če hočeš.« Nesrečni mrožek dirigentovim besedam kar verjeti ni mogel. Muzikantje so mrožka takoj vzeli v uk. Že po prvem mesecu je nastopil z orkestrom na koncertu. In potem na naslednjem in na vsakem. Tako se je mrožku končno nasmehnila sreča. In še nekaj. Orkester se je kmalu po tistem odpravil na turnejo po severnih morjih. Mrožek je očetu in mami poslal telegram, da prihaja. Kako sta bila vesela, ko sta ga zagledala v koncertni dvorani!

PETER SVETINA: MROŽEK DOBI OČALA

(ODLOMEK)

»Mogoče pa slabo vidi,« se je oglasil eden od severih medvedov. »Nekaj takega sem nekoč že doživel. Da je neki tjulenj slabo videl, namreč.« Severni medvedi so zelo preudarni in govorijo samo takrat, kadar je to nujno potrebno. »Presneta reč!« je vzkliknil dirigent. »In kaj naj storimo mi? Kaj če res slabo vidiš, mrožek? Saj ne moreš brati not! Naj odpovemo koncert?« Mrožku je šlo na jok. »Koncerta ni treba odpovedati,« je spet počasi rekel medved. »Mislim pa, da bi mogel mrožek dobiti očala.«

KAJ? MROŽEK Z OČALI? »Ja, « je spet preudarno zabrundal medved. »Mrož s očali, kaj pa je to takega?« In res. Na vrat na nos sta mrožek in dirigent iz dvorane oddirjala k optiku. Ta je mrožka posedel na stol, mu nataknil na smrček neke hecne okvirje in vanje zatikal različne leče. Mrožek je moral medtem govoriti, kako velike sličice rib še vidi na steni nasproti. Še pred poldnem se je mrožek z očali vrnil v dvorano.

...

KAJ PA JE ZDAJ TO? Namesto uvodnega aplavza so poslušalci samo debelo zazijali! Na oder so primarširale tri polarne lisice. Z OČALI. Nato dva polarna medveda. Z OČALI. Pa dva losa in tjulenj. Z OČALI. In na koncu še mrožek in dirigent. Z OČALI. VSI Z OČALI! Severni medved je namreč predlagal, po dopoldanski vaji: »Imejmo pa vsi očala.« In so jih dobili. A vsi razen mrožka in ene od polarnih lisic, ki je tudi že slabše videla, so nosili samo okvirje brez stekelc. Poslušalci v koncertni dvorani so si še sami nataknili očala in gledali, ali res prav vidijo. Potem je dirigent dvignil taktirko in poslušalci so se umirili.

Dvorano je napolnila čarobna muzika. Koncert je prekosil vsa pričakovanja. Celo najbolj izbirčni česa podobnega še niso slišali. In navsezadnje – tudi videli še ne. ...

Ela Alja nam je poslala ilustracijo Klobuk gospoda Konstantina

V garderobni omari so štirje klobuki. Prvega si gospod Konstantin posadi na glavo, kadar sije sonce. Drugi je dežni klobuk, a je venomer suh. Gospod Konstantin si nad njim vedno razpne dežnik, če dežuje. Tretji klobuk si povezne na glavo, kadar se odpravi v redakcijo časopisa. Gospod Konstantin piše članke o gledališču. Četrti klobuk je iz znamenite klobučarke delavnice Jožefa Kepke. Tega nosi gospod Konstantin ob nedeljah, ko se gre sprehajat v mestni park. Še posebno zavzeto ga nosi, odkar je spoznal gospodično Olgo.

Maša in Anuša sta razmišljali ob zgodbi Uho sveta.

PETER SVETINA: UHO SVETA

»Tisti, ki poslušajo, imajo po navadi pozoren pogled in gledajo v oči«

